

26 Ιουνίου 1990

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στές]

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5307).

5 *Ποινική Δικονομία — Έφεση κατά καταδίκης μετά από ομολογία ενοχής — Πότε επιτρέπεται — Κατά πόσο απαιτείται άδεια προ της καταχωρήσεώς της — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος, Κεφ. 155, άρθρο 135 (β) — Έφεση ακόμα επιτρέπεται όταν ο εφεσείων δεν είχε αντιληφθεί τη φύση της κατηγορίας ή δεν είχε πρόθεση να την παραδεχθεί ή δεν μπορούσε, επί των πραγματικών γεγονότων, να καταδικασθεί για το έγκλημα.*

10 *Η νομική αρχή, που αναλύθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο, φαίνεται πιο πάνω. Η έφεση κατά της καταδίκης, που υπήρξε αποτέλεσμα ομολογίας στη δίκη (Plea of Guilty) απορρίφθηκε, αφ' ενός μεν γιατί δεν λήφθηκε άδεια καταχωρήσεώς της, αφ' ετέρου δε γιατί δεν ενέπιπτε σ' οποιαδήποτε των περιπτώσεων, που επιτρέπεται έφεση μετά από ομολογία ενοχής.*

Η έφεση απορρίπτεται.

15 *Αναφερόμενες αποφάσεις:*

Klonarou v. District Officer Famagusta (1963) 1 C.L.R. 47,

Athlitiki Efimeris "O Filathlos" and Another v. The Police (1967) 2 C.L.R. 249.

Έφεση εναντίον Καταδίκης.

20 *Έφεση εναντίον της καταδίκης από τον Στέλιο Αντωνίου Μιχαήλ ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 12 Μαΐου, 1990 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 13047/90) σε 3 κατηγορίες για διάρρηξη γραφείου και κλοπής κατά παράβαση των άρθρων 294*

(α) και 255 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154 σε μια κατηγορία για διάρρηξη κατοικίας και κλοπής κατά παράβαση των άρθρων 292 (α) και 255, σε 3 κατηγορίες για διάρρηξη γραφείου με πρόθεση κλοπής κατά παράβαση του άρθρου 295 και σε μια κατηγορία για απόπειρα διάρρηξης γραφείου κατά παράβαση των άρθρων 294 (α), 366 και 367 και καταδικάστηκε από τον Αν. Επαρχιακό Δικαστή Ν. Νικολάου σε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 12 μηνών για τις κατηγορίες για διάρρηξη γραφείου και κλοπής και 6 μηνών για τις υπόλοιπες κατηγορίες. 5
10

Ο εφεσείων παρουσιάστηκε αυτοπροσώπως.

Σ. Μάτσας, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για την εφεσίβλητη.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα εκδώσει ο Δικαστής κ. Χρυσσοστομής. 15

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ: Η παρούσα έφεση στρέφεται εναντίον της καταδίκης του εφεσείοντα από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού σε οκτώ κατηγορίες, για Διάρρηξη γραφείου και κλοπής, Διάρρηξη γραφείου με πρόθεση κλοπής, Απόπειρα διάρρηξεως γραφείου και για Κλοπή από κατοικία, παρόλο που ο εφεσείων παραδέχτηκε ενοχή στις πιο πάνω κατηγορίες και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης. 20

Κατά την πρωτόδικη διαδικασία, ο εφεσείων παρουσιάστηκε χωρίς συνήγορο και μετά την παραδοχή του η Κατηγορούσα Αρχή εξέθεσε τα γεγονότα που στοιχειοθετούν την κάθε κατηγορία. 25

Ο εφεσείων δεν αμφισβήτησε τα γεγονότα αυτά και στο στάδιο της αγόρευσής του για μετριασμό της ποινής ανέφερε, μεταξύ άλλων, πως παραδέχτηκε τη διάπραξη των αδικημάτων στην Αστυνομία και παρόλο που δεν αντιμετώπιζε οικονομικά προβλήματα και δεν είχε ανάγκη να κλέψει, απέδωσε την εγκληματική του συμπεριφορά σε ψυχολογικά προβλήματα, τα οποία τον ώθησαν στη διάπρα- 30

ξη των αδικημάτων αυτών χωρίς ο ίδιος να το θέλει.

Κατά την ακρόαση της έφεσης, ο εφεσείων που και πάλι παρουσιάστηκε χωρίς συνήγορο, δεν αμφισβήτησε την παραδοχή του, ούτε ισχυρίστηκε πως τα γεγονότα που 5 παραδέχτηκε δεν αποκαλύπτουν ποινικά αδικήματα ή τα ποινικά αδικήματα για τα οποία καταδικάστηκε. Τουναντίον, για πρώτη φορά ισχυρίστηκε πως κακοποιήθηκε ή εκφοβίστηκε από την αστυνομία για να προβεί σε ομολογία ενοχής για τα αδικήματα για τα οποία καταδικάστηκε. 10 Οι ισχυρισμοί αυτοί αντικρούστηκαν από τον ευπαίδευτο συνήγορο των εφεσιβλήτων και χαρακτηρίστηκαν σαν σκέψεις εκ των υστέρων.

Εφέσεις εναντίον καταδίκης μετά από ομολογία ενοχής διέπονται από το άρθρο 135(β) του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155 (όπως τροποποιήθηκε από τις 15 πρόνοιες του άρθρου 25(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου 1960 (Νόμος 14/60)), το οποίο προνοεί τα ακόλουθα:

"135. Πρόσωπον όπερ ευρέθη ένοχον και κατεδικάσθη υφ' οιουδήποτε Δικαστηρίου βάσει ομολογίας ενοχής δικαιούται μόνον να αιτήση άδειαν προς άσκησιν 20 εφέσεως ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου:-

(α) κατά της ποινής εκτός εάν η ποινή είναι καθωρισμένη υπό του νόμου

(β) κατά της καταδίκης επί τω λόγω ότι τα πραγματικά γεγονότα τα ισχυριζόμενα εν τω κατηγορητηρίω ή 25 τω κατηγορητηρίω τω καταχωρισθέντι εις Κακουργιοδικείον άτινα ούτος παρεδέχθη δεν αποκαλύπτουσι ποινικόν αδίκημα."

30 Στην υπόθεση *Klonarou v. District Officer Famagusta* (1963) 1 CLR 47, το Ανώτατο Δικαστήριο εξέτασε το υπό κρίση θέμα και αποφάνθηκε πως επιπρόσθετα προς τις πρόνοιες του άρθρου 135(β) του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155, το Ανώτατο Δικαστήριο μπορεί να αποδεχθεί έφεση εναντίον καταδίκης αν αποδειχθεί ότι:-

(α) ο εφεσείων δεν αντιλήφθηκε τη φύση της κατηγορίας ή δεν είχε πρόθεση να την παραδεχθεί, ή

(β) επί των πραγματικών γεγονότων δεν μπορούσε να καταδικαστεί για το αδίκημα που κατηγορήθηκε.

(Βλέπε επίσης την υπόθεση *Athlitiki Efimeris "Ο Filathlos" and another v. The Police* (1967) 2 CLR 249). 5

Εξετάσαμε το περιεχόμενο των κατηγοριών που παραδέκτηκε ο εφεσείων, καθώς επίσης και τα όσα λέχθηκαν στην πρωτόδικη διαδικασία και στην παρούσα έφεση και καταλήξαμε στο συμπέρασμα πως ο εφεσείων όχι μόνο 10
δεν ζήτησε άδεια να καταχωρήσει την παρούσα έφεση σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 135(β), αλλά παράλληλα απέτυχε να αποδείξει ότι οι πρόνοιες του άρθρου 135 (β) τυγχάνουν εφαρμογής, ή ότι η έφεση αυτή εμπίπτει σε μια ή περισσότερες από τις περιπτώσεις που αναφέρονται 15
στις παραγράφους (α) και (β) ανωτέρω.

Συνεπώς, η έφεση αποτυγχάνει και απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται.